

ἡ φύσις καὶ οἱ ἰατροὶ τὸν ἀνέρωσαν. Ὑπηρετήσε κατὰ τὴν ἐν Ἰνδία ἐπανάστασιν καὶ ἐν Σινικῇ. Τῷ 1867 ὑπηρετήσεν ἐν Καναδᾷ ἔνθα καὶ ἐνυμφεύθη τὴν Λουίζαν Ἐρσκιν.

Ἡ οἰκογένεια τῶν Γόλσελεϋ εἶναι ἀρχαιοτάτη ἀνερχομένη ἕως τοῦ ἔτους 1211.

Η ΝΥΞ ΚΑΙ ΑΙ ΜΟΙΡΑΙ

Ἡ παρούσα εἰκονογραφία ἔργον τοῦ διασήμεου Δανοῦ καλλιτέχνου Καρστενσιου (Carstens), ἐν ᾧ ἡ ἀρμονία ὑπάρχει ἡ φαντασία τῶν νεωτέρων πρὸς τὸ ἰδανικὸν τῆς κλασικῆς ἀρχαιότητος, εἰκονίζει τὴν Νύκτα καὶ τρεῖς θυγατέρας αὐτῆς, τὰς Μοίρας.

Τρεῖς ἦσαν κατὰ Ἡσίοδον αἱ Μοίραι, ἡ Κλωθώ, ἡ Λάχεσις καὶ ἡ Ἀτροπος καὶ παρίσταντο ὑπὸ μὲν τῶν ποιητῶν γράμμαι δυσειδεῖς, ὑπὸ δὲ τῆς τέχνης ἐν με-

ταγενεστέροις χρόνοις γυναῖκες σεμνόταται. Ἐκ τῶν Μοιρῶν ἡ μὲν Κλωθώ παρίσταται φέρουσα ἄτρακτον, δι' ἧς πλέκει τὸ νῆμα ἐκάστου ἀνθρώπου, ἡ Λάχεσις κρατοῦσα κύλινδρον, ἐφ' οὗ εἶνε γεγραμμένοι τῶν ἀνθρώπων αἱ τύχαι ἥδη μειοῦσα ἐπὶ σφαίρας τὸ πεπωμένον, ἡ δὲ Ἀτροπος κόπτουσα διὰ τῆς ψαλλίδος τὸ νῆμα, ὅτε ὁ ἀνθρώπος ἐμελλε ν' ἀποθάνῃ ἡ κρατοῦσα σταθμὰ καὶ δεικνύουσα τὴν ὥραν τοῦ θανάτου.

Ἐπειδὴ τῶν ἀνθρώπων ἡ τύχη εἶνε σκοτεινὴ καὶ κεκρυμμένη, ὁ μῦθος ἐπλασε τὰς Μοίρας θυγατέρας τῆς Νυκτὸς καὶ κατῴκισεν αὐτάς ἐν σκοτεινῷ σπηλαίῳ, συμβόλῳ τοῦ σκότους, ὅπερ καλύπτει τὸ μέλλον, τοῦ ὁποίου αὐταὶ ἐνήθον τὴν πορείαν. Τῶν Μοιρῶν αἱ ἀποφάσεις ἦσαν ἀμετάτρεπτοι καὶ οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ αὐτάς νὰ κόψωσι τὸ νῆμα καὶ νὰ στερήσωσι τὴν περαιτέρω ἐπὶ τῆς γῆς πορείαν τοῦ ἀνθρώπου.

ΑΙ ΔΥΟ ΚΑΗΡΟΝΟΜΙΑΙ.

[Συνέχεια καὶ τέλος].

«Εἰκοσι πέντε σήμερον,» εἶπεν ὁ Ἐδουάρδος Στρόγγος, βλέπων ἀπὸ τῆς τραπέζης τὴν μητέρα καὶ ἀδελφὴν του. Ἦτο ἐσπέρας καὶ ἐκάθηντο εἰς ἐν καθαρὸν καὶ καλῶς διασκευασμένον δωμάτιον. Ἡ μήτηρ καὶ ἡ ἀδελφὴ ἔρραπτον, ὁ δὲ Ἐδουάρδος ἀνεγίνωσκεν. Ἡ οἰκία τὴν ὁποίαν κατεῖχον, δὲν ἦτο ἐκείνη ἡ παλαιὰ ἡ ἀχαρὶς, ἐξ ἧς εἶδομεν κηδεῖαν ἐξερχομένην πρὸ δέκα περίπου ἐτῶν, ἀλλ' εὐάρεστος κατοικία μεγαλειτέρα κατὰ τὸ μέγεθος, καὶ καλῶς διευθετημένη. Ἡ κυρία Στρόγγου ὑψώσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐκύταξε περιπαθῶς ἀπὸ τῆς τραπέζης τὸν υἱὸν της.

«Πόσον ταχέως παρέρχονται τὰ ἔτη,» εἶπεν, «Εἰκοσι καὶ πέντε, μοὶ φαίνεται, ὅτι χθὲς ἦσο παιδίον.» «Περιμένω ἐπίσκεψίν τινα ἀπόψε» εἶπεν ὁ Ἐδουάρδος.

«Τίνος;» ἠρώτησεν.

«Τοῦ κυρίου Κάμπελ. Ἐνθ' ἀνεχώρουν ἀπόψε, με ἠρώτησε ποῦ κατῴκουν, λέγων, ὅτι ἐπεθύμει νὰ μοὶ ὁμιλήσῃ περὶ ὑποθέσεώς τινος, καὶ ὅτι ἤθελε νὰ ἔλθῃ, ἵνα με ἐπισκεφθῇ.»

Τὴν στιγμὴν ταύτην, ὁ κώδων ἐσήμανε.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἤλθε τις, καὶ εἶπεν εἰς τὸν Ἐδουάρδον ὅτι κύριός τις ἦτο κάτω, καὶ ἐπεθύμει νὰ τὸν ἴδῃ. Οὗτός ἦτον ὁ κύριος Κάμπελ.

«Ἐχετε μίαν οἰκίαν πολλὴ εὐάρεστον, Ἐδουάρδε,» εἶπεν ὁ κύριός του, ἅμα ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ νέου.

«Μάλιστα, κύριε, κατοικοῦμεν ἀρκετὰ καλά.»

«Πῶς ἔχει ἡ μήτηρ σας;»

«Πολὺ καλά, σὰς εὐχαριστῶ, κύριε.»

Μετὰ διακοπὴν ὀλίγων στιγμῶν, εἶπεν ὁ κύριος Κάμπελ· «Μέλλω νὰ κάμω μεταβολὰς τινάς, εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις μου, αἵτινες ἐσχάτως νύξῃσαν τόσον πο-